

Gyventi dosniai

***Pagrindinė eilutė: „Jūs žinote mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus malonę, kad, nors jis buvo
turtingas, dėl jūsų jis tapo vargšu, kad jūs jo
vargumu taptumėte turtingi.“
2 Korintiečiams 8:9***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
2 Korintiečiams 8:1-15***

Šios dienos pamokoje Paulius ragina tikinčiuosius prisidėti prie aukos Jeruzalės šventiesiems. Jo žodžiai suteikia vertingų įžvalgų apie dosnumo šaltinį ir motyvaciją. Apaštalas pateikia Makedonijos brolių pavyzdį, kurie, nepaisydami savo skurdo, aukojo iš visos širdies, kaip pavyzdį, kuriuo turėtų sekti korintiečiai.

Paulius rašo: „Dabar noriu, kad žinotumėte, brangūs broliai ir seserys, ką Dievas savo gerumu padarė per Makedonijos bažnyčias. Jos yra išbandomos daugybe sunkumų ir yra labai vargingos. Bet jos taip pat yra kupinos gausaus džiaugsmo, kuris pertekėjo į turtingą dosnumą. Nes galiu liudyti, kad jos aukojo ne tik tai, ką galėjo sau leisti, bet ir daug daugiau. Ir jie tai padarė savo noru. Jie vėl ir vėl mūsų prašė, kad jiems būtų suteikta privilegija prisidėti prie dovanos Jeruzalės tikintiesiems.“ 2 Korintiečiams 8:1-4

Pirmiau pateiktas ištrauka prieštarauja paplitusiai nuomonei, kad norint duoti, reikia turėti daug išteklių. Makedonai nelaukė, kol turės perteklių, bet aukojosi netgi tada, kai patys turėjo trūkumų. Tai turėtų

priversti mus persvarstyti savo požiūrį į šį klausimą ir pagalvoti, kaip galime prisidėti prie šventųjų poreikių tenkinimo, nepriklausomai nuo savo finansinės padėties. Tai mums primena našlę, kuri paaukojo nedidelę auką, bet buvo pagirta Jėzaus už tai, kad paaukojo viską, ką turėjo. Morkaus 12:41-44

Aukojimas visada turėtų būti savanoriškas. Visi atsidavę krikščionys turėtų būti motyvuoti dosniai aukoti dėl Dievo malonės. Tai turi kilti iš jų pačių širdies, kitaip tai nebus malonu Dievui. Nors makedonai neturėjo daug, jie labai norėjo pasidalinti tuo, ką turėjo. Jie maldavo Paulių, kad galėtų prisidėti. Koks dosnumo pavyzdys!

Mūsų pagrindinė eilutė mums suteikia dar didesnę pamoką. Ji mums primena, kad mūsų Viešpats savo nuolankumu, savanoriškai atsisakydamas savo dvasinio gyvenimo, kad ateitų į žemę kaip žmogus, iki aukščiausio laipsnio parodė geranoriškumo dvasią. Jis tai padarė, kad atiduotų savo žmogiškąjį gyvenimą kaip išpirką ir taip išpirktų visą žmoniją dėl Adomo pirminės nuodėmės. Romiečiams 5:18,19; 1 Timotiejui 2:5,6

Krikščionys supranta, kad vienas iš įrodymų, jog mes perėjome iš mirties į gyvenimą, yra tai, kad mylime brolius. Be to, kaip Kristus atidavė savo gyvybę už mus, taip ir mes turėtume daryti už brolius. Kitaip tariant, turėtume daryti viską, ką galime, kad padėtume jiems įsitvirtinti savo pašaukime ir išrinkime. 1 Jono 3:14, 16; 2 Petro 1:10

Šventajame Rašte gausu pamokų, iliustruojančių užuojautą, kurią turėtume rodyti broliams, kai jiems to reikia, taip pat ir visai žmonijai, kai turime progą.

Tegul mūsu gyvenimas vis labiau atspindi mūsų dėkingumą už šį Pauliaus pamokymą: „Todėl, kai turime progą, darykime gera visiems žmonėms, ypač tiems, kurie priklauso tikinčiųjų šeimai.“
Galatams 6:10